

**Emili Casanova Herrero,
'Caseli', modiste dels
'Països Catalans' d'Albert
Fabra**

Ricart García Moya

Sempre mentint, de gaidó y en l'anganyifa com a estandart, el PP d'Albert Fabra es va conchuminar en la TV3 pera que no digueren 'País Valencià'... ¡perque ya estava ell, el seu partit y el gran *Caseli* pera implantar eixa denominació!. Les milantamil cachaperes de la Generalitat del PP sí tenen autorisació pera escampar lo de 'País Valencià', mentres Fabra calla com aserpot y seguix en ma foradà malafiant dinés en estreles com el llingüiste Herrero de l'AVLL, conegut com a 'Caseli' per s'afició al baló. Tot ve, segons recorden els companyers, del futboliste 'Carlos Caszely, rey del metro cuadrado', que juá en el 'Levante' per 1974.

L'académic es un apassionat dels malnoms. Ell asoletes s'ha encarregat d'escampar els dels seus convehíns d'Agullent: l'Abogat (que catalanisa en l'arcaisme *advocat*) l'Abaecher (que escriu *Abaetger*); y una manegá de lo més variat: la *Cagallona*, *Drácula*, *Cames de pollastre*, etc. Dels agarrats de futbolistes tenen a *Jara*, *Paniso*, *Santillana* y *Caseli*. En 'Onomàstica Catalana' rahona en catalá, no valencià, els valors del mot: "El malnom, nascut per a distinguir unes persones d'altres... es un element de gran interés... i apassionant". *Caseli* es apassionat del mot.

Ratoner futboliste de la hiperonimia sandunguera, te llicència pera divulgar lo de 'País Valencià',

amparat y pagat per la Generalitat d'Albert Fabra:

"dels Països Catalans... l'Academia Valenciana de la Llengua... del País Valencià... pertanyent al País Valencià..." (Emili Casanova 'Caseli', de l'AVLL: Butlletí d'Onomàstica Catalana. Normativització dels noms de pila i dels cognoms valencians)

Eixe boletí, segons fachenden, "a més dels Països Catalans, és llegit a nuclis universitaris d'Espanya" (ib.). A Herrero li agrá tráurer badomíes idiomátiques en bonyatils publicacions del Nort, que clasifiquen territoris al gust expansioniste: "Principat de Catalunya, País i Illes". Pareix que, desafiant, vullga dirnos:

"¡Eeeey, machongos, que tots s'anteren de lo valent que soc! ¡Açí teniu al gran '*Caseli, rey del metro cuadrado*'!

Mireu, mireu com drible als borregos valencians lo de Països Catalans y País Valencià y, ¡tachim, tacham!, vixc com un roschil en el millons que'm papusa la Generalitat d'Albert Fabra per catalanisar dasta'ls apellits! ¡Vixca la crisis y vixca l'inmersió millonaria"

Educat baix sombrall del Opus, entre Valencia y Pamplona, el fulanet aclarix que'l cámbit onomàstic valencià será idéntic al model del Nort:

"Els criteris i procediments del canvi són els mateixos en tots els territoris de parla catalana" (Ib.p.42)

Gótic shaolí de l'AVLL del PP, Herrero s'encarrega de catalanisar els noms de pila y apellits de tots mosatros, abanda dels topónims, orónims e hidrónims de llogarets, viles, ciutats, clotaes, llomes, reclots, foyes, plaches, caminasos, sequiols, albuferes, costeres, recolses, rebalsos, montanyes, tallats, isles, irlles, coves, covarches, charculls,

sobalmes, tolls, codolles, llagunes, estancs, barrancs, fils d'aigua, rius, etc. Cumplint el propòsit del enjoliat PP, en espertugons de flare y pesiguets de monja, Herrero lliquida al valencià:

“Aquesta proposta convergent amb la de l'IEC, amb la del Gabinet d'Onomàstica i dins dels principis dominants en la bibliografia catalana i general té voluntat per a totes les terres de la nostra llengua” (ib. p.53)

A amagatontes y a la sordina, sinse escaldapolls, es com Albert Fabra vol la catalanisació. El fi modiste-futboliste, en discrets modals del Opus y baix l'amparo del bondadós 'San Josemaría', insistix en fermos a bon preu vestits morfològics que mos tapen vergonyes. El benisant ansomia un futur ahon pugam conviurer en pau, ahon cada u puga anar en el vestit que li rote; sinse més lley que la dels arcangélics de l'AVLL:

“perque tots puguem conviure amb el vestit que ens agrade més. Sense imposicions” (p.53)

No obstant, la dialogant creatura es torna punchosa mare d'aliacrà fitant llímits y normalisant dasta'ls tipos de vestits; que asoles seríen, clar, els “normalitzats amb informe de la institució responsable de l'Academia Valenciana de la Llengua” (p.43)

1. EI MODISTE HERRERO VESTIX DE CATALÁ NOSTRES APELLITS

Carregats de poder y dinés, els bochins idiomàtics poden fermos chichines lo que vullguen, desde'ls noms botànics a la morfología clásica de 'Moya'. Cada u te la seua táctica. L'astut Herrero ampoma balons argumentals d'atres pera rematar, deixant cáurer opinions de bachoques

catalanistes mallorquins o catalans y, fense el martot, aplica la normativa del Nort a mosatros. Aixina, per eixemple, dona a enténdrer que l'apellit Moya du 'y' grega per pecatós castellanisme. Lo cult y decent sería el catalá “Moià” (*Caseli*, p.42).

Es lleig parlar d'u, pero com marmolen (per els meus apellits) que soc madrileny o fill d'andaluso (em donaría lo mateix), els recorde que naixquí en el Reyne de Valencia; y que tots, tots, els meus antepasats son valencians de soca y arrail. Com comentí atra vegá, eixe García que avergonyix als panolis ve de Llusena del Cit, d'ahon era la familia de mon yayo Ricart García, naixcut en eixe poble per 1880.

¿Y Moya?. No m'ha preocupat d'anar d'archiu en archiu buscant l'abre genealógic, ni pense fero; pero conec que mon tatarayayo Josep Moya Roig naixqué en Llombay, fill d'una Roig y un Moya de Tous; y no m'allargue parlant dels atres apellits de mons pares, ya en l'atre mon: Joan García Andreu y Seli (Araceli) Moya Torner.

D'étim ductós, la veritat es que Moya ix asobint en l'Etat Mija, ascomensant per el topónim que fitava en els reynes de Valencia, Aragó y Castella. Abans de Jaume I ya era realitat:

"Quia vero Villa que dicitur Moya postmodum populata fuit... Moya..." (González, J.: Diplomas de Fernando II, doc. c. 1200)

N'hia atre migeval 'Moya' en 'y' grega en Catalunya. A mosatros mos interesa el més propet, que sempre estigué relacionat en el Reyne:

“la villa de Moya... el lugar de Santa Cruz que es su aldea y del Obispado de

Segorve que es en el Reyno de Valencia la haze tan antigua que ninguna más ni tanto en el Reyno” (Cavallón, B.: Informe al Marqués de Moya, año 1625).

En temps de Jaume I, el llogaret de Moya anava de rodes a pilars entre caballers de frontera com Gil Garcés, nugat a mosatros per matrimoniarse en una parenta de Teresa Gil de Vidaure, dona de Jaume I. L’apellit Moya, carregat en eixa ‘y’ que Herrero vol prohibirnos, bota per tot el Reyne en temps migevals: en Cocentaina, Valencia, Gandía...

“entrá el dit Michel de Moya” (Llibre de Cort Justicia de Cocentayna, c.1280)
“primerament en Pasqual de Moya... en Pere de Moya” (Ep. Val. s. XIV)
“olivar de Johan Moya” (Manual de Consells, Gandia, c.1480)
“Francesch Moya, Jacme Moya, Perot Moya...” (M. C. Gandía, c.1480)
“Lorenç Moya, Matheu Calonge” (Manual de Consells, Valencia, s.XV)
“en estos días Miquel Moya, notari” (BRAH, ms. Diet. Porcar, c.1600))

N’hiavía dasta un ‘Johan Moya’ que, el 13 de deembre de 1411, el designá el Consell pera donar remey als disturbis de Castelló y Vilarreal; atre, dedicat a escriurer cartes als Jurats, que’n el lletí ‘scriptor’ declarava son treball: “Moya, scriptor de Valencia” (AMV. Manual de Consells, A.20, f.237, 26 oct. 1392). El filólec Fullana, en l’any de les falses normes de Castelló, recordava que’ls valencians usem ‘y’ grega en:

“Calatayut, Moya, Alboraya, Aldaya, Benifayó, Araya, Daya, Gayanes, Ayador, Ayelo , Ayodar, Ayora, Foyos, Vilajoyosa...” (Fullana: Ort. Val., 1932, p. 66)

Abanda de la migeval població: “te pas lliure per Moya per temps de...”

(Ginart: Reportori dels Furs, 1608), eixistía un pinaret d’eixe nom: “del pinar de Moya” (Baldoví: Un ensayo fet en regla, 1845); present en modismes: tindrer en el cap més fusta “qu’el pinar de Moya” (Alberola: Ref. val. 1928). Alcover arreplegá que era apellit del Reyne, “escrit generalment Moya” (DCVB).

Respecte al Marqués de Moya, personage popular entre’ls valencians del Barroc, el seu palau en Valencia sempre ofería els millors adorns en festes com la del Corpus; y la seua dona era de les més lluides de nostra noblea, com recordava el retor de Sent Martí : “la marquesa de Moya en el Corpus (...) lo Micalet... la casa del Marques de Moya” (BRAH, ms. Dietari J. Porcar, c.1600).

Per sort, el gran Caseli ha descubert que tots eixos Moya eren blavers castellanistes y que ha aplegat l’hora d’escriurer ‘Moià’, com mana l’IEC y sa mascota, l’AVLL.

2. L’ANIMETA HERRERO DESCUBRIX LA MALDAT D’ESPANYA

Fa mesos, el filólec mutá en chifarrera Belén Esteban en ‘Estira la llengua’, femerá de Radio Nacional d’Andorra escoltat, diuen, en l’Imperi Catalá: “Catalunya Nord i la Baixa, Cerdanya, Roselló, Vallespir i Conflent”.

Sinse deixar ni sorollar al aufegat periodiste, Herrero ascomensá a estufar alls y sebes contra Canal 9... ¡per ser poc catalaniste!. Segons denunciava, havien mostrat la portá del diccionari ‘Català-Valencià-Balear’ d’Alcover y Moll com a ‘Diccionari-Valencià’. Indignat, *Caseli* asbramá que: “Em pensava que açò s’habia superat amb la creació de l’Acadèmia Valenciana de la

Llengua” (Emili Casanova, Radio Andorra, 9/10/2012).

El Canal 9 te la manipulació com a regla d'estil (diu valencians als llibres en català), lo mateix que l'AVLL; y com tu, Herrero, vols ser el 'Pichichi' dels colaboracionistes, te mosegues les ungles d'entema per lo borts que son els de la RTVV del PP. ¿Y qué fas pera marcar més gols que ells?. T'agarres al periodiste de Radio Andorra y, a reu y a Deu maixcarant, afirmes que eixa obra d'Alcover y Moll “s'havía de dir Diccionari de la Llengua Catalana”.

Per fi, raere d'anys de ductes, el detectiu Herrero ha descorfolat el misteriós càmbit de títul: ¿per qué Alcover y Moll titularen 'Diccionari Català-Valencià-Balear', no 'Diccionari Català'? Encá que amaga la font, ha conegut que va ser per culpa de... ¿de quí? ¡De la putona Espanya!, eixa bruixa que, desde foscors d'amagatalls en taranyines ideològiques, fa calig als beatífics catalanas. Ell ha descubert que per instigació de la marcolfa Espanya, “*va fer que se li acabés canviant el nom*” al diccionari ('Caseli' en Radio Andorra, 9/10/2012).

En el mig ahon furga contra Espanya, *Caseli* torna a fer pública sa condició de pertenéixer “als Països Catalans” y que tot es poc pera “l'atenció al català del País Valencià”.

¡Che, So Albert Fabra, quínes fierens tens a sou en la gabia d'or de l'AVLL!. Y, además, cóm te fas el faba y no dius ni tápera d'estos funcionaris que tot el sant día estant entarquimant en lo de 'Països Catalans' en mijos de comunicació. ¡Ah, ya t'antenc, que aixó de vedar a TV3 dir 'País Valencià' es atra anganyifa del PP als valencians!. ¡Aaag, quín castic de malánimes tenim de polítics, aaag!.

3. HERRERO ARREA QUIXALÁ AL GAV

Unflat d'autoodi, sigilós Caseli, fas mordinyaeta al 'Grup d'Acció Valencianista' (Est. Romànics, Institut d'Estudis Catalans, Vol. 34, a. 2012) per enfrontarse a la catalanisació y al proyecte geopolític dels 'Països Catalans'. Els funcionaris de la Generalitat del PP teniu quimera a dir Reyne de Valencia, pero tremoleu d'emoció al escriurer 'Principat de Catalunya'; no obstant, que sapiam mosatros, fugiu d'usar 'País Català', ¿per quína regla de tres?. Es un cas paregut als que insulten al catolicisme y callen respecte als destarifos islámics. Pot ser que penseu:

«¡Uuey, aspayet en el lléxic! ¿Y si ofenc als progresistes catalans y em fan un foraet en el genoll, com a Jiménez Losantos; o una tianuria em done bascollá conillera? ¡Toca, toca, no vullc sustos ni unguent de mocarraca!. Preferixc fer catalanisme y escampar lo de País Valencià, Principat de Catalunya y Països Catalans, que pera aixó em paga millons la Generalitat del PP»

Aixina, sinse oposició dels acuquillats valencians, poquet a poquet doneu fortalea al expansionisme català d'extrema dreta, encá que'ls chorovitos de l'AVLL amagueu lliseries en delicadees y malvarroses dialéctiques de progresisme, centifisme y... lafigatatia de la pasterá que ampomeu a fi de mes.

No teniu atra malicsia que alitrencamos com a poble singularisat, y proclameu en català o castellá vostre autoodi: “La frontera lingüística castellano-catalana en el País Valenciano” (Emili Casanova Herrero, 'Caseli': Revista de Filología Románica, Vol. 18, p.213).

Asobint, Herrero es la cansalá del arrós en fesols y naps del Institut d'Estudis de la Vall d'Albayda (IEVA), caparra mig institucional d'una purrellá de repillongos caldosets que, més d'u, viu de catalanisar. En els congressos que fan, cada u vol ser més sardaniste que'l vehí. Aixina, el gran Caseli fica gols parlant de St. Joan Fuster; atres, com si feren algo de profit, rahonen de "analitzar el paper central de la comunicació en les estratègies dels moviments socials al País Valencià".

Fent l'aleta als 'Países Catalans' y chopats per l'aiguarrá d'euros (del Ajuntament d'Ontinyent, la Caixa d'Ontinyent...), els del IEVA pregonen el seu colaboracionisme: "organitzem en col·laboració amb el Casal Jaume I i la Coordinadora de la Vall d'Albaida per la Desfensa i Ús del Valencià". Aufegant al valenciá diuen que'l defenen. Per algo ixen en lo del "estatpropi. cat", junt al mapeta de la Gran Catalunya dasta Oriola. ¡Y qué destarifos asoltaren en el III Congrés d'Estudis de la Vall d'Albaida!:

"i el Quixot és una traducció del català. L'autor era un valencià més. I l'obra va ser escrita en la nostra llengua, i després, com en tantes i tantes coses, els de l'Espanya se l'apropriaren"

Es el sonsonet de moda: "¡Espanya mos furta, mos furta Espanya!". Mentres, l'enredraor Caseli mata al valenciá y vol que tot siga en la llengua del Imperi: "tot ben català" (Herrero: La normativització, p.49).

4. EN AGULLENT, POBLE DEL LLONGANISA, EL MENTIROLO Y EL CASELI

Me dona a enténdrer la sinyora del 'Pastilla' que, en la Vall d'Albayda, qui no te malnom no te nom. Fa caloreta

a mitants de juny en Agullent, pero la font Jordana y sa sequiola du bona aigua. Li pregunte a Jesús 'el Llonganisa', home que sap més cansonetes nostres que ningú: '¿Vosté qué parla, castellá o catalá?'. Molt serio, sinse ductar, respón: '¡Valenciá, valenciá; res de catalá!'. Parle en atres y, al eixir el nom d'Emili Casanova, veig que's tornen abresquillats. U dels contertulis, sec y com si senyalara un sac de creílles grillaes, diu: "Eixa es sa casa".

El futboliste-filólec presumix d'anar "revalencianitzant" (La norm. p.43); pero escupix més mentiroles que'l Mentirolo d'Agullent. Diu deféndrer la purea del valenciá y escriu porcaes com 'ordre, ordres', arcaismes com 'dues' y lletínismes castellans com "deturpar" (que ix alguna vegá en prov. y cat. migeval; may en valenciá).

Mira, Caselitet, tens que ser bon chicot, no fer maldats y depéndrer d'una vegá que, del lletí *ordo*, *-inis*, ixqué nostre val. *orde*, *ordens*; el cast. *orden*, *órdenes*; y el cat. *ordre*, *ordre*, en *-r*-epentética. Les diferencies entre valenciá, castellá y catalá eren chicotetes, abans de que'ls nacionalistes catalans del sigle XX alteraren sa morfosintaxis pera alluntarse d'atres idiomes. Eixe es el motiu de triar els colaboracionistes el masorral 'ordre', en *-r*- no etimológica. De totes formes, entre'l Herrero dels 'Países Catalans' y el clásic Joanot Martorell del Reyne de Valencia, ¿a quí preferixc?. No tinc ductes: "molt en orde" (Martorell: Tirant, c. 1460).

Naixcut en Agullent en 1956, Herrero dependria de nano el valenciá modern. Encabant, en Valencia y convertit en 'Caseli', ampliaría sa riquesa lléxica; pero també es veritat que l'aixam del Opus del Colege Alameda

estava alfambrat de nacionanistes catalaners fillets de *papito* y *mamita*.

Mos sindona lo mateix quant es convertí en manobrer catalaniste; pero aquell chicot d'Agullent ascomensá a escriurer en catalá y, chino chano, s'encaramitá al Potala de la inmersió multimillonaria. A cámbit, els prémits d'institucions barcelonines com l'IEC o catalaneres com l'Institut d'Estudis de la Vall d'Albaida li han plogut sinse parar. Dasta ha segut coquiller del "PATROM, Patronimia Romanica", del IEC de la Gran Catalunya.

Charrant en la gent, raere de moscarlis a l'aurella que *Caseli* escriu 'ordre', pregunte a Jesús el 'Llonganisa' si diu "orde" u 'ordre". En rapidea, respón: "Sempre orde". Pero'ls d'Agullent, potrechats per l'inmersió catalana del PP, han sucumbit a les agresions llingüístiques. En el baret 'La Plaça' dialogue en l'ama, chicona d'uns trenta anys:

Terroriste blaver .—¿Cóm es díu en valenciá, *café en llet* o *café amb llet*?

La dona em mira la facha que duc y, com creu que soc polisero catalaner (com eixos de la Generalitat que'ls obliguen a tindre l'humillant lletrero catalá '*Aquest establiment...*'), em diu:

Ama del baret .—Pos, eeh... eeh..., crec que "café amb llet", ¿no?

Terroriste blaver .—No, aixó del 'amb' es catalá. Tons pares díen 'café en llet'. La preposició "amb" may ha existit en idioma valenciá.

En la paret llixo la frase en catalá: "... t'apeteix un café?", que'n valenciá sería: "¿T'apeteix un café?", detall que aclarix a la chicona. Marmolant algo desapareix per una

porteta. Inquet y trencat de color (per si la chicota ha anat a demanar ajuda als *caselis*), rechuple rápit el café en llet pera fugir a rabo borrego.

Falsa alarma. Torna en bona cara, oferinme un rosegó d'armela pa tancarme els morros. ¡Che, lo dit, quína bona gent n'hia en Agullent... menos u!. Milacrosament, la chicona encá usa els pronoms *mosatros*, *vosatros*, del valenciá modern.

Pasant el convent de Sent Jacint, cap al carrer del Milacre, topete en tres jovials sinyores que venien de fer deport. Una d'elles, la dona de 'Mentirolo', em reconeix que ya no sap si en valenciá es 'miracle' (com diu la placa ficá en eixe carrer per els colaboracionistes) o 'milacre'. Lis dic que 'miracle' es arcaísme viu en catalá y, per eixe motiu, els catalaners heu donen en les escoles. En valenciá modern, desde fa sigles, tenim 'milacre'. Tant la dona del 'Pastilla' com l'Aguasila' em donen la rahó: "¡Chica, es veritat! ¡Sí, sí, de veres; mons pares sempre díen milacre!".

5. EL 'DETURPAR' D'HERRERO PERTURBA ALS D'AGULLENT

Fent rogle, atres vehíns em conten el Milacre de la Llantia d'Agullent. De sopte, aprofitant la bacora, els pregunte a traició si coneixen la paraula 'deturpar' (usá per Caseli asobint). Es queden boca auberta, com badallant. Em miren de dalt a baix en ulls de pachel. Poc a poc, encá sorprenguts, a u li dona la risa; atre, irónicament, em diu: "Home, eixes coses no... eeem, ejem, son íntimes... je, je". Per lo vist, pensaven que havia dit un descarament.

¿Cóm anaven a entèndrer la veu 'deturpar' del castellá antiu y catalá de bricolage?. Els seus fills y nets, en mans

dels inmersors de la Generalitat del PP, si la dependrán; y també creurán que som un país catalá; y que tindrán que lliberarse de la furtona Espanya. Cuant el PP done la chirimbela y s'en vaja a pastar fanc, tots el valencians estarem catalanisats.

Caseli mos engargamella lo que mana l'IEC de Barcelona, marejant en paraules com 'deturpar' a persones indefenses, com la dona del *Mentirolo* o la sinyora *Cagallona* d'Agullent. En este cas, els amigachos de Pompeu Fabra, per 1920, cregueren que'l verp 'deturpar' (del lletí *deturpāre*) era singularisme catalá, reintroduint l'arcaisme del que apenés trobem eixemples en el mallorquí-provensal de Llull (s. XIV), y algú en catalá del sigle XV; no en valenciá.

Eixe verp que tant agrá a Caseli era pur castellá, usat per prosistes com el naixcut en el poble dels pimentons de Padrón (a.1390), en la lluntana Coruña en temps de Sent Vicent Ferrer:

“sin deturpar el diuino gesto”
(Rodríguez del Padrón, Juan: Triunfo de las donas, año 1443)

Y junt al Guadalquivir:

“Si es hermosa debe trabajar por no deturpar su hermosura” (Martín de Córdoba: Jardín de nobles doncellas, c. 1468)

També en l'americá Peru:

“que no hazen sino deturpar y deshorrar” (Barroeta y Ángel: Edictos que se han mandado publicar, Perú, 1754)

Hui está viu “deturpar” (DRAE), dasta en la terra de Cantinfles:

“con que se pretendió deturpar al barroco literario” (Osorio, I.: Conquistar el eco, Univ. de México, 1989)

A fi d'aspolsarme el pantaix que'm produix Caseli, llixc els manuscrits de Jusep Esplugues d'Agullent, retor de la Vall d'Albayda en el sigle XVIII; y trobe l'adj. “malcontent”, la grafía “aument” (que'ls *caselis* catalanisen en 'augment'); 'estores y atres trastos', 'se cava ben fondo', 'fense una armonía de...', 'la faena', 'archiu', 'tesor', 'desordens', 'homens y chics', 'bóvedes del crusero', 'ducte', etc. No, no es lo mateix que'n catalá. Aixina, el “fense” que escriu este capellá dihuicentiste, ya ofería caiguda de *-t* del gerundi, característica del valenciá modern: *fent* + *se* > fense, al nugarse en flux enclític.

Eren moltes diferencies chicotetes, que'n les llengües germanes neolletines fitaven la ralla. Herrero d'Agullent vol cambiar Ricart per *Ricard*; límit, per *límit*; archiu, per *arxiu*; Blay, en *Blai*, Barrachina, en *Barratxina*, Vert, en *Verd*; Melchor en *Melxor*... Per cert, sibilí Caseli, en Agullent convius en el Tortilleta, Chulla, Teléfonos y Milagret, entre atres vehins que tenen malnom en valenciá modern. ¿S'han enterat de que'ls vols cambiar el mot per 'Truitita Petita', 'Xulla', 'Telèfons' y 'Miracle Menut'? (en valenciá, encá que més d'u no s'anrecorde, tenim *teléfono*; no 'telèfon'; vérer DHIVAM)

6. ¿QUÍ VOL LA CASA DE FULLANA PER... 30.000 EURETS?

Aprofitant que Benimarfull cau prop d'Agullent, m'acoste a la casa ahon naixqué Lluís Fullana. Taste un moset de sofrasá, cruse el barranquet y veig que l'inmersió ha corcat dasta'ls rótuls dels carrers per ahon acaminava el filólec. Aixina, al de Sent Blay es “Sant Blai”, en catalá. Aplegue al puesto y parle en una sinyora, que'm confundix en atre:

Vehína del quondam Fullana .— ¿Vosté no vindrá de Gorga?.

Terroriste blaver .— No, sinyora, vinc d'Alacant. Per cert, ¿cóm tenen tan desfeta la casa del pare Fullana?

Vehína .—Es que la volíen véndrer y a ningú interesava, ¡quína vergonya!. L'han venuda per uns 30.000 euros. Están d'obres y l'han cambiat prou d'aspecte. Es atra sinse els balconets antius, les finestres... .

Terroriste blaver .—Pareix mentira. D'havero sabut l'hauría mercat yo mateixa y molt a gust. Lo que veig no m'heu crec.

Vehí .—La volíen tirar. Donava pena cóm estava. Fa temps veníen de Valencia a vórela. Hui no s'acosta ningú. Mire, ¿veu eixa placa de la fachá?. Era d'un homenage que li feren. La volen llevar de son puesto.

L'home, que sap del asunt, es rasca la coroneta y rahona: “El valenciá eixe que donen en l'escola es molt raro y lleig; pareix catalá”.

Comente que'l desprécit a Fullana es per sa condició de filólec que defenía el valenciá. Li dic que, hui en día, asoles se restauren cases de vils colaboracionistes com Joan Fuster, en Sueca. La de Fullana, en Benimarfull, vullgueren que s'afonara. En realitat ha desaparegut raere d'unes modernes finestres d'alumini y atres atentats estéticos.

El filólec més valenciá que ham tingut está condenat al ostracisme per part dels polítics que patim desde'l Acartonat. Cap d'institució vullgué amollar un euro pera un sac d'algeps que aumplira forats, donar una maneta d'almánguena a l'angruná fachá, ficar mamperlans y manises en l'escaleta, o

somóurer quatre racholetes de les sitares... Res de res.

Els engonaris del Consell Valenciá de Cultura (ahon pasta el 'Chic del Andámit' en vaquers tacats, com si treballara alguna vegá), no s'hagueren carpit per demanar ajuda. A Benimarfull li sería positiu tódrer un museu del gramátic, reproduint la digna pobrea del ambient ahon naixqué aquell 5 de giner de 1871 (cuatre caires, una taula en picher, dos gots, palmatoria, cresol, llit en matalap de márfega en pallorfes y algún moblet d'eixe temps). Dasta una cova pot ser caramida d'atracció pera'l turiste en fum d'imprenta. ¿Qué millor atractiu que vórer ahon Fullana vingué al mon?

Anava a descriurer els mérits de nostre filólec; no val la pena. Els catalaners de la Generalitat del PP tenen la cona de pedra buscarró, y els sindona lo mateix chirufat que vert. Asoles ansomien tódrer taleques en caragols. Tanimentres, el gran Caseli de l'AVLL del PP seguirá engronyant en els 'Países Catalans'... y calechant com els titos.